

musí býti z něho seznatelná osoba povinného. Proti jiné osobě, než jest v exekučním titulu jako povinná označena, lze podle něho povolit exekuci toliko za předpokladů § 9 ex. ř. Zněly-li tedy v tomto případě platební výměry, přiložené k exekučnímu návrhu, toliko na Františka H-a, nebylo přípustno bez průkazu převodu závazku ve smyslu § 9 ex. ř. povolit podle těchto exekučních titulů exekuci proti jeho manželce Augustě H-ové a nesejde na tom, že platební výměry, znějící vesměs na Františka H-a, byly jí doručeny, neboť tím nebyl nikterak prokázán převod jeho závazku na Augustu H-ovou.

Čís. 7923.

Výjimečné ustanovení § 239, třetí odstavec, ex. ř. neplatí co do určení útrat, třebaš bylo pojata do rozvrhového usnesení.

Ustanovení § 76 zákona o přímých daních osobních ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák., jest použito obdobně i na příspěvky do úrazové pojišťovny.

Vykonatelné výkazy o nedoplatcích příspěvků do úrazové pojišťovny jsou pro exekuční soud co se týče rozvrhu nejvyššího podání rozhodné a nepřisluší je exekučnímu soudu přezkoumávati co do správnosti.

(Rozh. ze dne 29. března 1928, R II 105/28.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost nepřikázal soud první stolice úrazové pojišťovně dělnické nedoplatky příspěvků, ježto vydražená nemovitost, v níž byl podnik Františka L-a, nenáležela jemu, nýbrž jeho manželce Emilii L-ové. Rekursní soud přikázal úrazové pojišťovně dělnické v přednostním pořadí tříleté nedoplatky příspěvků. Důvody: Stížnosti úrazové pojišťovny dělnické bylo vyhověti. Neboť její příspěvky požívají přednostního pořadí podle § 216 druhý odstavec ex. ř. na nemovitostech, které slouží pojistnému provozu, pokud jsou tu podmínky § 76 zák. čís. 220/96 s omezením tam uvedeným, ovšem když jsou prokázány výkazy nedoplatků, jichž právoplatnost a vykonatelnost jest politickým úřadem řádně potvrzena. Prvý soud pojistným těmto příspěvkům přednostní pořadí odepřel, odůvodniv to tím, že nemovitost, která sloužila k živnostenskému provozu, jest majetkem Emilie L-ové, avšak živnost stolářskou že neprovozovala tam ona, nýbrž František L. Tato okolnost však nemůže přijíti vůbec v úvahu, poněvadž podle řádně potvrzených výkazů nedoplatků dlužno považovati i Františka i Emilii L-ovy za podnikatele rukou společnou a nerozdílnou. Tyto právoplatné výkazy nedoplatků jsou pro soud závaznými a nutno považovati Emilii L-ovou za osobu, jež má tyto veřejné dávky zaplatiti, to tím spíše, jelikož tyto nedoplatky jsou na její nemovitosti knihovně vtěleny. Ježto jsou tu veškeré předpoklady § 216 druhý odstavec ex. ř. a § 76 zákona čís. 220/96, zejména i vložení zástavního práva na příslušné nemovitosti, jest při-

kázati z nemovitosti v přednostním pořadí úrazové pojišťovně dělnické veškeré nedoplatky, pokud nejsou starší nežli tři roky od udělení příklepu, jakož i veškeré úroky za tutéž dobu. Ne j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs vydražitelův do výroku rekursního soudu o útratách, vyhověl jeho dovolacímu rekursu do výroku o přikázání pohledávky úrazové pojišťovně dělnické potud, že jí přikázal pouze část pohledávky, a poukázal vydražitele s jeho odporem proti přikázání pohledávky úrazové pojišťovně dělnické na pořad správní.

D ů v o d y:

Určení útrat není předmětem rozvrhového jednání a rozdělovacího usnesení (§§ 209 až 235 ex. ř.) a neplatí tudíž co do určení útrat, i když pojato jest do rozvrhového usnesení, výjimečné ustanovení § 239 poslední odstavec ex. ř. o přípustnosti dovolacího rekursu, jde-li o rozvrh nejvyššího podání za nemovitosti. Ohledně určení útrat, byť se stalo v rozvrhovém usnesení, platí všeobecné předpisy o právu k rekursu ve příčině útrat, najmě ustanovení § 528 c. ř. s. (§ 78 ex. ř.) a ježto podle tohoto ustanovení jest další opravný prostředek do rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat vyloučen. jest dovolací rekurs, pokud směřuje proti rekursním soudem přiznaným úratám věřitelů za intervenci při dražebních rocích nepřipustný a bylo jej odmítnouti (§§ 526 c. ř. s. a 78 ex. ř.).

Podle ustanovení § 76 zákona ze dne 25. října 1896 čís. 220 ř. zák. o výdělkové dani, jehož jest obdobně použiti na příspěvky do úrazové pojišťovny (plenární rozhodnutí ze dne 7. listopadu 1899, čís. 486 praes. judikát čís. 144, Gl. U. n. ř. 735), nepoživá výdělková daň a tudíž ani úrazové příspěvky, jsou-li starší tří let od příklepu zpět počítajíc, přednostního pořadí vůbec a příspěvkům dlužným déle než 1½ roku přísluší výsadní pořadí toliko tehdy, byly-li do roku po splatnosti zajištěny v pozemkové knize. Ježto část účtovaných příspěvků byla podle výkazu nedoplatek splatna již dne 15. července 1924, ale zajištěna byla v pozemkové knize teprve dne 15. října 1925, nepřísluší podle toho, co uvedeno, této částce příspěvků přednostní pořadí a bylo z účtovaných úrazových příspěvků přikázati ve výsadním pořadí toliko 8370 Kč 20 h a úrocích 548 Kč 88 h. Rekursní soud přiřkl neprávem více a dovolacímu rekursu v tomto bodě bylo vyhověti. Naproti tomu nelze přiznati dovolacímu rekursu oprávnění, pokud směřuje proti tomu, že z nejvyššího podání byly též přiřknuty úrazové příspěvky za dobu od 1. listopadu 1925 do dražby, to jest do 11. dubna 1927. Co se příspěvků za tuto dobu týče, uplatňoval dovolací rekurent při rozvrhovém roku a uplatňuje v dovolacím rekursu, že dlužníci, najmě Emilie L-ová, která byla vlastníci domu pro živnost tu zvlášť zařízeného a věnovaného, od 1. listopadu 1925 stolařskou živnost, již se týkají dlužné příspěvky, neprovozovali a že živnost tu, avšak neodvisle od dřívější živnosti povinných, provozoval od oné doby Karel L. Než v předložených vykonatelných výkazech o nedoplatecích příspěvků jsou uvedeni jako podnikatelé

živnosti a jako dlužníci příspěvků exekuti. Tyto výkazy jsou pro exekuční soud co se týče rozvrhu nejvyššího podání rozhodné a přezkoumávatí je co do správnosti exekučnímu soudu nepřisluší. Bylo proto přes odpor dovolacího rekurenta úrazově příspěvky za dobu od 1. listopadu 1925 z nejvyššího podání přikázati a odpor dovolacího rekurenta po rozumu § 231 třetí odstavec ex. ř. poukázati na pořad správní. Dovolacímu rekursu v uvedeném bodu se tudíž vyhověti nedalo a bylo toliko napadené usnesení doplniti tím, že byl dovolací rekurent se svým odporem proti přikázání příspěvků za dobu od 1. listopadu 1925 poukázán podle § 231 třetí odstavec ex. ř. na správní pořad.

Čís. 7924.

Pražský asanační zákon ze dne 11. února 1893, čís. 22 ř. zák.

Bylo-li složení odškodného za nemovitost vyvlastněnou k asanačním účelům přijato na soud, dlužno je poznamenati v pozemkové knize, třebaže bylo zrušeno usnesení, stanovící výši odškodného.

(Rozh. ze dne 30. března 1928, R I 123/28.)

K žádosti rady hlavního města Prahy povolil soud prvního stádu knihovni poznámku, že byla složena náhrada za vyvlastnění domu s účinkem vytčeným v § 32, čtvrtý odstavec, zákona ze dne 11. února 1893, čís. 22 ř. zák. (zákonu asanačního). Rekursní soud žádost zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s vypuštěním jeho poslední věty: »s účinkem vytčeným v § 32, čtvrtý odstavec, zákona ze dne 11. února 1893, čís. 22 ř. zák.«.

Důvody:

Když bylo složení na soudě přijato a chová se i po zrušení prvotního usnesení, určujícího odškodné, v soudním schování a nebylo vráceno, je jen přirozeným následkem, že musí býti podle příslušných předpisů i v knihách poznamenáno. Škoditi tato poznámka nemůže, zvláště když nemá co činiti s nuceným odevzdáním vyvlastněné nemovitosti podle § 33 a 34 zákona čís. 22/1893, nýbrž má podle § 32 odstavec třetí a čtvrtý téhož zákona pouze účinek jako bývalá poznámka provedené vnucené dražby, nyní poznámka příklepu, která má jen význam ochrany proti možným dispozicím posavadního vlastníka (§ 183 třetí odstavec ex. ř., čl. XXVI uv. zák. k ex. ř. a § 72 knih. zák.). Na povinnost vyvlastnítele platiti vyšší odškodné, než příslušným zrušeným usnesením zemského soudu stanoveno, nemá to vlivu. Vzhledem k tomu všemu musela býti také vymítna poslední věta usnesení prvního soudu, stanovící účinek složení nad cit. § 32 čtvrtý odstavec, totiž účinek § 34 čtvrtý odstavec cit. zák.